

П. Г. УДХАУС
В „ГАЙЗЕНХАЙМЕР“

Превод от английски: Стоян Бабалев, Красимира Маврова, 2001

chitanka.info

Когато влязох в „Гайзенхаймер“ онази вечер, се чувствах унила и празна, уморена от Ню Йорк, уморена от танци, уморена от всичко. Бродуей беше пълен с хора, бързаци към театрите. Двигателите на автомобилите гърмяха. Целият неонов блясък на света обсипваше със светлина Грейт Уайт Уей. Всичко наоколо ми се струваше враждебно и фалшиво.

„Гайзенхаймер“ беше пълен както винаги. Всички маси бяха заети и имаше вече няколко двойки на дансинга в средата. Оркестърът свиреше „Мичигън“:

*Искам да се върна, искам да се върна,
там, където съм роден,
далеч от градска суета,
с ведро мляко във ръка.*

Предполагам, че авторът на тази песен щеше да повика полиция при първия опит да го заведете в някоя ферма, но определено беше вложил нещо в мелодията, което караше слушателя да вярва на думите му. Наистина звучеше носталгично.

Докато се оглеждах за свободна маса, отнякъде се появи някакъв тип и се запъти право към мен. Лицето му изразяваше такава радост, все едно бях отдавна изгубената му сестра.

Личеше си, че беше от провинцията. Беше изписано не само на челото му, но и на цялата му фигура — от обувките до главата.

Приближи ме с усмивка и протегнатата ръка.

— Госпожица Роксбъроу?

— Защо не — казах аз.

— Не ме ли помните?

— Не.

— Казвам се Ферис.

— Приятно име, но не говори нищо на незначителния ми житейски опит.

— Запознаха ни последния път, когато бях тук. Танцувахме заедно.

Това като че ли носеше печата на истината. Ако наистина са ни запознали, най-вероятно сме танцували. Затова и ходя в

„Гайзенхаймер“.

— И кога беше това?

— През април миналата година.

Не можеш да се отървеш от тези провинциални чаровници. Мислят си, че в Ню Йорк всичко се прибира и поръсва с нафталин веднага след заминаването им и се вади наново чак за следващата им визита. Този тук също като че ли изключваше възможността, след последното му появяване да се е случило нещо, което би замъглило спомена ми за него. Предполагам, че дотолкова беше свикнал да датира нещата с „когато бях в Ню Йорк“, та сигурно си мислеше, че с всеки е така.

— Ами да, разбира се, че си спомням — казах аз, — Алджърнън Кларънс, нали?

— Не Алджърнън Кларънс. Казвам се Чарли.

— И какво има, господин Ферис? Искате ли пак да танцувате с мен?

Той каза „Да“ и се запътихме към дансинга. Не се замислих и за миг — „Да го сторя или да умра“, както се казва в стихотворението. И слон да беше влязъл в „Гайзенхаймер“ да ме покани на танц, трябваше да го направя. Не искам да кажа, че господин Ферис беше причина за това сравнение — напротив, беше напорист и добросъвестен танцьор, от тези, които са взимали поне дванайсет урока.

Мисля, че ми беше писано да срещна някой от провинцията тази вечер. Все още има такива дни през пролетта, когато провинцията ме хваща за гушата и започва да стиска. Този ден беше един от тях. Щом станах сутринта и подадох глава през прозореца, лекият бриз ме обгърна през рамо и започна да ми шепти за прасета и пиленца. А когато излязох на Пето Авеню, като че ли цялото бе обсипано с цветя. Запътих се към парка, а там и тревата, и дърветата бяха толкова зелени, а из въздуха витаеше нещо толкова особено, че ако не беше едрият полицаи, който ми хвърляше по едно око от време на време, сигурно щях да се хвърля на земята и да заръфам приятната зеленина.

На всичкото отгоре, щом влязох в „Гайзенхаймер“ оркестърът засвири „Мичигън“.

Ама тоя Чарли от Скуидънк извади по-голям късмет, отколкото звезда от Бродуей. Моментът беше изключителен — дансингът очакваше само него.

Но винаги се намира някой, който да провали и най-голямата веселба. Не биваше да забравям, че огромната част от жителите на големия град всъщност са си чисти селяни, дошли за по една седмица. Имахме различни интереси и си мислехме за различни неща. Чарли и аз. Това, което ми се въртеше в главата през целия ден, беше миналогодишната реколта. Чарли се интересуваше от тазгодишните танцьорки. Душите ни се разминаваха на километри.

— Такъв е животът! — каза той.

Винаги идва момент, в който такъв тип мъж казва точно това.

— Сигурно доста често идваш тук? — попита той.

— Да, доста.

Не му казах, че идвам всяка вечер и го правя, защото ми плащаха за това. Ако си професионална танцьорка в „Гайзенхаймер“, от теб се изисква да си дискретна и да не го разгласяваш. Управата е на мнение, че в противен случай това би накарало посетителите доста да се позамислят що за случаен посетител печели Сребърната купа, която връчват по-късно вечерта. Е, това за Сребърната купа беше шега. Аз печеля в понеделник, сряда и петък, а Мейбъл Френсис я печели във вторник, четвъртък и събота. Разбира се, всичко е честно и почтено. Просто който заслужава, печели купата. Всеки може да я спечели. Само че никой друг не я печели. И случайното съвпадение, че само аз и Мейбъл я печелим, някак си поставя управата в неловко положение и те не желаят да споделяме с посетителите, че сме наети на работа тук. Предпочитат да оставаме незабелязани.

— Чудесно местенце — каза господин Ферис, — и Ню Йорк е чудесно местенце. Бих искал да живея в Ню Йорк.

— И защо не го направиш?

— Търговия. Баща ми умря и вече аз въртя магазина.

Каза го с такъв тон, все едно бях чела в пресата за това. — На всичкото отгоре печеля добре. Имам и хъс, и идеи. Знаеш ли, че се ожених, откакто се видяхме за последно?

— Оженил си се? Нима! Тогава може ли да попитам какво правиш тук, на Бродуей и защо танцуваш като млад ерген? Сигурно си изоставил женичката си в Хиис Корнърс да припява „Къде е моят мил любим тази нощ?“.

— Не в Хиис Корнърс, а в Ашли, щата Мейн. Там живея. А жена ми е от Родни... Извинявай, май те настъпих.

— Не, не, аз съм виновна, обърках ритъма. Сигурно изобщо не изпитваш никакъв срам да споменаваш жена си, след като си я оставил сам-самичка някъде в Мейн, докато ти си танцуваш тук, в Ню Йорк. Нямах ли съвест?

— Но аз не съм я оставил. Тя е тук.

— В Ню Йорк?

— В този ресторант. Ето я там горе.

Погледнах към балкона. Едно лице се открояваше на фона на червената плюшена завеса. Стори ми се бледо и печално. Бях забелязала момичето по-рано, докато танцувахме и се запитах какво ли ѝ е. Сега започнах да разбирам.

— Защо тогава не танцуваш с нея и не се опиташ да направиш вечерта ѝ приятна? — попитах аз.

— О, тя се забавлява добре — отвърна ми той.

— Не ѝ личи. Изглежда така сякаш ѝ се иска да слезе тук и да поизмери дансинга.

— Тя не е по танците.

— Няма ли танци в Ашли?

— У дома всичко е различно. Тя танцува съвсем прилично като за Ашли, но тук не е Ашли.

— Разбирам. Но с теб не е така.

Той се усмихна самодоволно.

— Бил съм и друг път в Ню Йорк.

Идваше ми да го ухапя, простия му селянин. Страшно се ядосах. Срам го беше да танцува с жена си пред хората. Мислеше, че не е достатъчно добра за него. Беше я настанил на един стол, пъхнал беше в ръката ѝ чаша лимонада, беше ѝ казал да бъде послушна и беше отпрашил да се забавлява. За това, което си мислех, спокойно можеха да ме арестуват.

Оркестърът започна да свири нещо друго.

— Такъв е животът — каза отново господин Ферис. — Да потанцуваме отново.

— Потанцувай с някоя друга — казах аз. — Уморена съм. Ще те запозная с едни приятелки.

И го заведох до една маса, където седяха няколко познати момичета.

— Запознайте се с моя приятел господин Ферис — казах аз. — Той иска да ви покаже най-новите стъпки. Е, повечето от тях ще ги демонстрира върху краката ви.

Можех да заложа на Чарли. Гордостта на Ашли. Познайте какво направи? Каза:

— Такъв е животът!

И аз го заряхах и се качих на балкона.

Тя се беше облегла с лакти върху червения плюш, загледана в дансинга. Тъкмо бяха започнали нова мелодия и мъжът ѝ се вихреше с едно от момичетата, с които го бях запознала. Нямаше нужда да ме убеждава дълго, че е от провинцията. Личеше си по всичко. Беше дребничка и доста старомодна. Беше облечена в сиво с бял муселин по яката и маншетите. Прическата също не беше нещо особено. Носеше черна шапка.

Отначало малко се помотах. Понякога срамежливостта не е най-добрият приятел. По принцип нямам проблеми с нервите, но този път се поколебах, преди да се обърна към нея.

Скоро се взех в ръце и се отпавих към свободния стол.

— Ако нямате нищо против, ще седна — казах аз.

Тя се обърна стреснато. Личеше си, че се чуди коя ли съм аз и какво ли правя тук, но не беше сигурна дали това не е част от етикета в големия град — непознати да седнат до теб и да захванат разговор.

— Току-що танцувах със съпруга ви — казах аз, за да разчупя леда между нас.

— Видях ви.

Погледна ме с големите си кафяви очи. Трябва да си призная, че щеше да ми бъде приятно и щях да изпитам истинско облекчение, ако разполагах с нещо твърдо и тежко, което да хвърля от балкона към мъжа ѝ, но това нямаше да се хареса на шефовете. Но истината е, че точно това изпитвах към него в този момент. Горкичката — в тези кафяви очи се четеше всичко, липсваха само сълзите. Приличаше на сритано куче.

След това отмести погледа си и се загледа в електрическите светлини. На масата имаше игла за шапка. Тя я взе и започна да чопли червения плюш.

— Хайде, сестро — казах аз, — разкажи ми всичко.

— Не разбирам за какво говорите.

— Не можеш да ме излъжеш. Кажи ми какво те мъчи.

— Не ви познавам.

— Няма нужда да познаваш някого, за да му разкажеш за проблемите си. Понякога споделям моите с котката, която идва на оградата срещу стаята ми. Как така ти се прииска да напуснеш провинцията и то когато се задава лятото?

Не ми отговори, но разбрах, че се колебае и зачаках. Скоро като че ли размисли и реши, че би я облекчило, ако ми разкаже, дори и да е нещо, което не ме засяга.

— На меден месец сме — започна тя. — Чарли искаше да дойдем в Ню Йорк. Аз не исках, но той беше непреклонен. И друг път е идвал тук.

— И на мен така ми каза — кимнах аз.

— Луд е по Ню Йорк.

— Но ти не си.

— Мразя го.

— Защо?

Тя продължи да чопли плюша с иглата. Изваждаше разни парченца и ги трупаше на ръба. Явно събираше кураж да ме осветли по проблема си. Има моменти, когато нещата не вървят добре и ти повече не можеш да удържиш проблема в себе си и трябва да споделиш с някой, без значение кой е той.

— Мразя Ню Йорк — повтори тя след дълга пауза. — Плаши ме. Не беше честно Чарли да ме доведе тук. Аз не исках да идвам. Знаех си какво ще се случи. Предчувствах го през цялото време.

— И сега какво мислиш ще стане?

Опоска поне инч от плюша, преди да ми отговори. За късмет Джими, сервитьорът за балкона не я видя: това би го огорчило неимоверно — така се гордееше с този червен плюш, все едно той го беше купил.

— Когато се преместих да живея в Родни — каза тя, — преди две години — преди това живеехме в Илинойс — там имаше един мъж на име Тайсън. Джак Тайсън. Живееше съвсем сам и като че ли не му трябваша никакви други хора. Не го разбирах, докато не ми разказаха всичко за него. Сега го разбирам. Джак Тайсън се оженил за момиче от Родни и дошли в Ню Йорк за медения месец, точно като нас. И когато пристигнали, предполагам тя започнала да го сравнява с мъжете от

големия град, които срещала и сравнявала Ню Йорк с Родни. А когато се прибрала, изобщо не я свъртало на едно място.

— И после?

— След като постояли в Родни известно време, тя избягала — младата жена замълча за миг. — Предполагам в големия град.

— Той сигурно се е развел — подхвърлих аз.

— Не, мисли си, че някой ден тя може да се върне при него.

— Все още си мисли, че тя ще се върне? — удивих се аз. — След като я е нямало три години!

— Да. Пази нещата ѝ точно както са били, когато изчезнала, всичко както си е било.

— А не ѝ ли е ядосан за това, което е направила? Ако бях мъж и някое момиче постъпеше така с мен, щях да искам да я убия само да ми се мернеше пак пред очите.

— Не, не е. Аз също нямаше да съм, ако нещо подобно се случеше с мен. Щях да чакам, да чакам и да се надявам през цялото време. Щях да ходя до гарата и да чакам влака всеки ден, както Джак Тайсън.

Нещо плисна по покривката на масата и ме накара да подскоча.

— За бога — извиках аз, — какъв ти е проблемът? Стегни се. Знам, че това е тъжна история, но все пак не е твоето погребение.

— Не разбираш. Същото ще се случи и с мен.

— Я се вземи в ръце. Недей да плачеш.

— Не мога да се сдържа. Знаех си, че ще се случи. Точно сега се случва. Погледни, погледни го.

Погледнах през парапета и разбрах какво има предвид. Нейният Чарли танцуваше из целия дансинг, като че ли току-що бе открил, че досега все още не беше живял. Видях да казва нещо на момичето, с което танцуваше. Не бях достатъчно близо, за да чуя, но се обзалагам, че беше: „Такъв е животът!“. Ако аз бях на мястото на жена му, това мило дете, със сигурност щях да се почувствам като нея, защото нейният Чарли показваше всички симптоми на неизлечимо понюйоркчване.

— Аз не съм като тези нюйоркски момичета — захлипа тя. — Не съм умна. И не искам да бъда. Просто искам да живея у дома и да съм щастлива. Знаех си, че това ще се случи, ако дойдем тук. Той мисли, че не съм достатъчно добра за него. Гледа на мен отвисоко.

— Стегни се.

— А аз толкова го обичам!

Един бог знае какво трябваше да кажа, ако имах време да помисля. Но точно тогава музиката замлъкна и някой долу на дансинга заговори.

— Дами и господа, сега ще се проведе нашето състезание. Това е истинско спортно събитие...

Беше Изи Берман с дежурната си реч, обявявайки Купата на Влюбените двойки, а това за мен означаваше, че дългът ме зове. От мястото си виждах Изи да се оглежда из салона и знаех, че търси мен. За шефовете щеше да бъде кошмар, ако някоя вечер Мейбъл или аз не сме на линия и някой друг отнесе Купата.

— Извинявай, трябва да тръгвам — казах аз. — Трябва да участвам.

И тогава ми хрумна гениалната идея. Проблесна в главата ми като искра от късо съединение. Погледнах първо нея, обляна в сълзи — и после към дансинга, където бе Чарли, момчето-чудо и бях уверена, че сега беше моментът да заявя едно място в Залата на славата, редом до най-великите мислители на човечеството.

— Хайде — подканих я. — Идвай с мен. Спри да плачеш, напудри си носа и да тръгваме. Сега е твой ред да танцуваш.

— Но Чарли не иска да танцува с мен.

— Може да е убягнало от вниманието ти, но твоят Чарли не е единственият мъж в Ню Йорк, а също и в този ресторант. Аз ще танцувам с Чарли, а теб ще те запозная с някой, който знае какво се прави на дансинга. Чуй!

— Дамата от всяка двойка — това беше Изи, изстисквайки думите от диафрагмата си, — ще получи талонче, на което ще има номер. Танците ще продължат и номерата ще отпаднат един по един. Тези, споменати от журито, ще седат по местата си щом чуят номерата си. Номерът, останал до края, е победител. Състезанието е истинско спортно състезание, където всичко се решава от умението на участниците.

Изи беше престанал да се изчервява още от шестгодишна възраст.

— А сега — продължи той — дамите биха ли пристъпили да получат талоните си? Победителят, носителят на номера, останал най-

дълго на дансинга, когато всички останали вече са седнали по местата си...

Виждах как Изи става все по-неспокоен, чудейки се къде, по дяволите, съм се дянала.

— ... ще получи тази сребърна купа на Влюбените двойки, връчена от управителя на ресторанта. А сега, дами, моля получите вашите номера.

Обърнах се към госпожа Чарли.

— Хайде, не искаш ли да спечелиш Купата на Влюбените?

— Но... не бих могла.

— Човек не знае кога ще му излезе късметът.

— Но това не става с късмет. Не го ли чу да казва, че това е състезание, което ще спечели най-добре танцуващата дама?

— Ами, опитай тогава. — Идваше ми да я разтърся. — За бога, нямаш ли поне малко воля? Няма ли да си мръднеш пръста да запазиш своя Чарли? Представи си, че победиш — помисли си какво ще означава това. До края на живота си той ще ти се възхищава. Когато започне да говори за Ню Йорк, ще можеш да подхвърлиш небрежно: „Ню Йорк? А, да, градчето, където спечелих оная сребърна купа, нали?“ и той ще млъкне веднага, като ударен с чука за пържоли. Стегни се и опитай.

Видях как кафявите ѝ очи заблестяха и тя каза:

— Ще опитам.

— Браво на теб! — тупнах я аз по гърба. — Хайде сега, избърши сълзите и се пооправи, а аз ще сляза долу и ще взема талоните.

Изи въздъхна с облекчение, щом ме видя да се приближавам към него.

— Слава богу! Помислих, че си избягала или че нещо си се разболяла. Ето ти талона.

— Искам два, Изи. Единият е за една приятелка. И виж какво, Изи, ще го приема като лична услуга, ако я оставиш на дансинга като едната от последните две двойки. Имам си причина. Тя е невинно дете от провинцията и иска да направи сензация.

— Разбира се, няма проблем. Ето талоните. Твоят е трийсет и шест, нейният — десет.

И с понижен глас добави:

— Да не ги объркаш.

Качих се обратно на балкона. По пътя дръпнах Чарли.

— Ще потанцуваме, нали?

Той се ухили от ухо до ухо.

Когато стигнах до госпожа Чарли, не можах да я позная. Изглеждаше така, сякаш никога през живота си не беше плакала. Куражлия момиче!

— Хайде — подканих я аз. — Дръж здраво талона си и внимавай в стъпките.

Сигурно сте били свидетели на някое от състезанията в „Гайзенхаймер“. Или ако не там, то някъде другаде. Навсякъде са едни и същи.

Когато започнахме, дансингът беше така препълнен, че нямаше място да раздвижиш лакти. Не ми казвайте, че няма оптимисти в днешно време. Всички имаха вид на замислени къде да поставят сребърната купа у дома — във всекидневната или в спалнята. Никога не сте виждали толкова самоуверена сбирщина.

В това време Изи пое своята роля. Шефовете очакват от него да весели посетителите в такива случаи, така че той наистина много се стараше.

— Моля, номера седем, единайсет и дваайсет и едно да се присъединят към групата кротко ридаещи техни приятели.

Това ни осигури повече пространство и оркестърът продължи.

След няколко минути гласът на Изи надвика музиката:

— Номер тринайсет, шестнайсет и седемнайсет, довиждане.

Останалите продължаваха да танцуват.

— Номер дванайсет, тъжно ми е, че се разделяме с вас, но обратно на масата!

Едно закръглено момиче с червена шапка, което беше танцувало с много мила усмивка, все едно че това, което правеше, беше само, за да забавлява децата, напусна дансинга.

— Номер шест, петнайсет и дваайсет — направете повече място на останалите!

И много скоро единствените останали двойки бяхме аз и Чарли, госпожа Чарли и господинът, с който я бях запознала и един плешив мъж и едно момиче с бяла шапка. Последният беше от упоритите танцьори — беше танцувал през цялата вечер. Забелязах го още докато бях на балкона. Оттам ми приличаше на твърдо сварено яйце.

Иначе не беше лош танцьор и ако нещата бяха организирани по друг начин, образно казано, щях да се радвам да го видя победител. Но не му беше писано.

— Номер деветнайсет, виждате ми се много зачервен, починете си.

Ето че на дансинга останахме аз и Чарли и госпожа Чарли и нейният кавалер. Всеки нерв по тялото ми трепереше от напрежение и възбуда.

Чарли, както вече намекнах, не беше от кавалерите, които обръщат прекалено внимание на това къде стъпват, докато танцуват. Внимаваше да изпълнява правилно стъпките, а не какво среща по пътя си. Курсът, който беше завършил, явно не предлагаше обучение в извършването на две неща едновременно и не поемаха ангажимент да те научат да се оглеждаш, докато танцуваш. Така че Чарли не таеше ни най-малко подозрение към разиграващото се представление. Той дишаше тежко във врата ми с твърда решителност и очи, вперени в пода. Знаеше само, че участниците са пооредели малко и честта на Ашли, щата Мейн, беше в ръцете и краката му.

Знаете как при такива състезания публиката става на крака и започва да наблюдава зорко двете останали на финала двойки. Има вечери, в които направо се забравям, когато съм от една от двете двойки и много се вълнувам. Има нещо особено в тази атмосфера, а и когато танцуваш из дансинга, хората започват да аплодират. Ако човек не знае истинските правила на състезанието, наистина започва да се вживява.

Не отне дълго на тренираното ми ухо да разбере, че не аз и Чарли сме двойката, аплодирана от публиката. Не чувах дори единични ръкопляскания, когато обикаляхме дансинга с Чарли, но всеки път щом госпожа Чарли и нейният кавалер стигнеха до някой ъгъл, салонът избухваше като в изборната нощ. Със сигурност тя беше сензационна на вечерта.

Хвърлих ѝ един поглед през дансинга и разбрах, че няма нищо странно в това. Беше съвсем различна от момичето, с което се запознах на балкона. Никога не бях виждала някой да изглежда толкова щастлив и доволен от себе си. Очите ѝ светеха като фарове, бузите ѝ бяха порозовели и тя се приближаваше към първото място в шампионски стил. Знаем какво я правеше любимка на публиката — това беше

нейното излъчване. Навяваше мисли за прясно мляко, току-що снесени яйца и птичи трели. Да я види човек в такъв момент беше равносилно на това да отиде в провинцията през август. Странни са хората, които живеят в големия град: пъчат гърди и казват, че добрият стар Ню Йорк е най-доброто място за живот, а в рая има само една улица, наречена Бродуей и тем подобни недомислици. Но на мен ми се струва, че единственото нещо, за което живеят и очакват с нетърпение са тези три седмици през лятото, когато хукват за провинцията. Зная точно защо така шумно и въодушевено приветстваха госпожа Чарли. Тя им напомняше за отпуската, която приближаваше, когато те щяха да се пръснат по фермите, да пият мляко направо от старото дъбово ведро и да наричат кравите на малки имена.

По дяволите! Самата аз се почувствах по същия начин. Цял ден провинцията ме теглеше към себе си, а в този момент чувството стана направо неустоймо.

Ако не ми миришеше толкова силно на „Гайзенхаймер“, защото там миришеше точно така, със сигурност щеше да ми замирише на прясно окосено сено, но в „Гайзенхаймер“ миризмата няма конкуренция.

— Продължавай — казах на Чарли, — струва ми се, че ще изостанем в класирането.

— Ъ-хъ — измънка той, твърде зает дори да проговори.

— Направи малко от твоите стъпки трепачи. Точно сега имаме отчаяна нужда от нещо по-така.

Да знаете как се разигра, младежът му с младеж — направо не е за вярване.

С крайчеца на окото си видях Изи Берман и, право да ви кажа, никак не изглеждаше весел. Беше много нервен — трябваше да вземе едно от онези бързи арбитърски решения, след които минаваш под въжетата и бягаш пет мили, без да се обръщаш назад, за да избягаш от разярената тълпа. Такива инциденти, които все пак се случваха от време на време, помрачаваха иначе приятната му служба. Мейбъл Франсис ми беше разказвала, че една нощ, когато Изи я обявил за победител в голямото спортно състезание, работата така задебеляла, че замиришало на бунт. По всичко си личеше, че се страхува да не би историята да се повтори отново. Нямахме никакво съмнение коя двойка публиката искаше да види като носител на Сребърната купа на

Влюбените двойки. Всички бяха за госпожа Чарли, а Чарли и аз бяхме само двама от присъстващите.

Но на Изи не му плащаха да се влияе от публиката — той си имаше служебни задължения. Прокара език по изсъхналите си устни, огледа се, за да се увери, че стратегическият път за бягство не е отрязан, преглътна два пъти и каза с дрезгав глас:

— Номер десет, моля, оттеглете се.

Аз веднага се заковах на място.

— Хайде — казах на Чарли. — Това е нашият номер.

И ние напуснахме дансинга под аплодисментите на публиката.

— Е — каза Чарли, изваждайки кърпата си, за да си избърше челото, което в този момент блестеше от пот като на селския ковач, — не беше никак зле, нали? Обзалагам се, че беше дори много добре. Ние...

И погледна нагоре към балкона, където очакваше да види скъпата си женичка, надвесена над парапета с изпълнен с благоговение поглед. Но докато отместваше погледа си я зърна един балкон пониско, отколкото беше очаквал — тоест — на дансинга. И в този момент не можеше да се каже, че го гледа, още по-малко, с благоговение. Нямахме време за това.

Вечерта с право можеше да се нарече истински триумф за малката. Заедно с партньора си направиха така просто за демонстрация нещо, което беше станало традиция в „Гайзенхаймер“. Цялата публика беше станала на крака и се събираше в кръг около танцуващата двойка. По начина, по който им ръкопляскаха, човек би предположил, че всички са заложили и последното си пени именно на нея.

Чарли я зяпаше втренчено, след това долната му челюст бавно увисна — още малко и щеше да издрънчи на пода.

— Но... но... но — започна той.

— Зная — прекъснах го аз. — Изглежда, че тя танцува доста добре като за големия град. Струва ми се, че с право бе обявена за най-добрата танцьорка. Много жалко, че не се сети ти да танцуваш с нея.

— Аз... аз... аз...

— Ела с мен да пийнем нещо разхладително и скоро ще се съвземеш.

Той се затътри след мен, докато стигнахме до една маса. Гледаше като блъснат от трамвай. Беше получил това, което заслужаваше.

Бях толкова заета с грижите около Чарли, да му вея с кърпа, докато си оправи дишането, че, ако щете ми вярвайте, мина доста време, докато се сетя да хвърля един поглед наоколо и да видя как всичко това се бе отразило на Изи Берман.

Ако си представите един любящ баща, чийто единствен син го е фраснал с тухла по главата, след това е скочил върху стомаха му с подковани ботуши и най-накрая е изчезнал с всичките му пари, ще добиете много близка представа за изгледа на горкичкия Изи. Той ме гледаше от другия край на залата и си говореше нещо сам, жестикулирайки оживено. Дали си мислеше, че говори на мен, или просто репетираше сцената как обяснява на големия бос, че някаква непозната е офейкала със Сребърната купа на Влюбените двойки — не зная. Но което и да беше — изглеждаше доста красноречив.

Кимнах му, колкото да го успокоя, че всичко ще се оправи и отново обърнах внимание на Чарли. Беше започнал да се съвзема.

— Тя спечели купата! — каза той с унесен глас и ме погледна така, сякаш очакваше да направя нещо.

— Спечели я и още как!

— Но как стана това?

Разбрах, че е дошъл моментът да сваля картите.

— Ще ти кажа какво мисля. Ако приемеш съвета ми, грабвай бързо това дете и хуквайте към Ашли или както се казваше там мястото, където тровиш местните с допотопните си рецепти, преди Ню Йорк да я е сграбчил в пипалата си. Когато говорих с нея на балкона, тя ми разказа за някакъв от нейното село, на който му се случило нещо, от което съвсем не си застрахован.

Той подскочи.

— Разказала ти е за Джак Тайсън?

— Точно така се казваше — Джак Тайсън. Изгубил е жена си, защото ѝ е позволил да се заседи твърде дълго в Ню Йорк. Не ти ли се струва странно да ми спомене тази история, ако няма някаква идея да постъпи по същия начин?

Лицето на Чарли доби зеленикав цвят.

— Не мислиш, че ще постъпи така, нали?

— Ако беше я чул само. Приказваше ми само за тоя Тайсън и какво направила жена му. Усетих нотка на тъга, като че ли го

съжаляваше, но някак си оправдаваше постъпката ѝ. Личи си, че е мислила дълго за това.

Чарли седеше като парализиран и изведнъж страхът го надви. Надигна празната си чаша с трепереща ръка и отпи една продължителна глътка. Не беше необходима особена наблюдателност, за да се види, че беше получил шока, от който се нуждаеше и че от този момент нататък нямаше да бъде познатият ми самодоволен „гражданин“. Всъщност видът му ми даваше пълната увереност, че е приключил със самодоволното си гражданство завинаги.

— Тръгваме си още утре — каза той. — Но дали тя ще иска да дойде с мен?

— От теб зависи — поклатих аз глава. — Ако успееш да я убедиш... Ето я и нея. На твое място не бих се помайвала нито за миг.

Госпожа Чарли приседна на масата с Купата в ръце. Чудех се кои ще бъдат първите ѝ думи. Ако беше Чарли, щеше да започне с „Такъв е животът!“, но от нея очаквах нещо по-остроумно. Ако бях на нейно място, можех да кажа поне десетина неща, кое от кое по-хапливи.

Тя постави купата на масата, след това се загледа продължително в нея, пое дълбоко въздух и погледна към Чарли.

— О, Чарли, скъпи — каза тя. — Как ми се иска да бях танцувала с теб!

Не съм сигурна дали това встъпление не беше по-добро от всяко друго, което ми се въртеше в главата. Чарли веднага се хвана за сламката. След това, което му бях наговорила, не искаше да губи никакво време.

— Скъпа — смирено промълви той, — ти си истинско чудо! Какво ли ще кажат за това у дома? — Тук за момент направи пауза, защото се изискваше доста смелост да го изрече, но все пак той продължи: — Мери, какво ще кажеш, ако веднага си тръгнем за вкъщи — с първия влак утре... и да покажем купата на всички.

— О, Чарли! — възкликна тя.

Лицето му засия като фенер, сякаш някой беше натиснал копчето.

— Съгласна ли си? Не искаш ли да поостанем? Не си ли падаш по Ню Йорк?

— Ако имаше влак — каза тя, — бих тръгнала още тази нощ. Но нали ти толкова обичаш Ню Йорк, Чарли?

Той се разтрепери от глава до пети.

— Не желая да стъпя тук до края на живота си!

— Извинете ме — казах аз и станах. — Мисля, че един приятел иска да говори с мен.

И се запътих към мястото, където Изи стоеше през последните пет минути и ми даваше сигнали с вежди.

До този момент не бихте предположили, че горкичкят Изи би могъл да има някакъв проблем с гласните струни. Един африкански изследовател, който идваше често в „Гайзенхаймер“ на връщане от скиталчествата си в пустинята, ми беше разказвал за разни племена, които срещал — те не използвали истински думи, а разговаряли помежду си с цъкания и гъргорене. Една вечер ги имитира, за да ме забавлява и повярвайте ми, в този момент Изи Берман ми заговори по същия начин. Само дето целта му не беше да ме забавлява.

Беше като грамофонна плоча, повредена от дълга употреба.

— Успокой се, Исидор — казах му аз. — Нещо те мъчи. Разкажи ми.

Той похлипа още малко и отведнъж се отприщи:

— Абе, ти луда ли си? Защо го направи? Не ти ли обясних ясно, не ти ли повторих дващест пъти, когато дойде за номерата, че твоят е трийсет и шести?

— Не ми ли каза, че на приятелката ми е трийсет и шести?

— Глуха ли си? Казах, че нейният е десет.

— В такъв случай грешката е моя. По всичко личи, че аз съм ги объркала.

— Какво? Браво! Чудесно! И имаш още куража...

— Беше щастлива грешка, Изи. Тя спаси живота ти. Хората щяха да те линчуват, ако беше дал наградата на мен. Всички бяха за нея.

— А какво ще каже шефът, като разбере?

— Няма значение какво ще каже шефът. Нищо романтично ли не е останало у тебе, Изи? Погледни онези двамата, седнали един до друг, дето си гукат като гълъбчета. Не си ли струва една сребърна купа да ги направи щастливи за цял живот? Те са на меден месец, Исидор. Разкажи на шефа как точно се случи всичко и кажи, че смятам за редно да получат подобаващ сватбен подарък от „Гайзенхаймер“.

Той отново зацъка и загъгна.

— Ох! Сега се издаде! Хванах те! Направила си го нарочно. Нарочно си сменила талоните. Помислих си го. Каж ми, ти за коя се мислиш, че да ми сервираш такива номера? Не знаеш ли, че професионалните танцьорки вървят по три за десет цента? Ей сега ако изляза и подсвирна, дузина момичета ще се появят за твоето място. Босът ще те уволни веднага, щом му кажа.

— Не, Изи, няма, защото аз напускам.

— Още по-добре.

— И аз така мисля. Писна ми от това място, Изи. Писна ми да танцувам, писна ми от Ню Йорк, писна ми от всичко. Връщам се в провинцията. Мислех си, че завинаги съм изтрила от паметта си и прасета, и пилета, но явно не съм. От много, много отдавна го подозирах и тази вечер го осъзнах. Каж на шефа всичко най-хубаво от мен и че съжалявам, но трябваше да го направя. И ако иска да ми предаде нещо, трябва да го направи писмено: госпожа Джон Тайсън, Родни, щат Мейн. Това е адресът ми.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.